

L'os

L'os es va plantar davant dels meus nassos. Bavejava de ràbia, l'animal. Els seus ulls vidriosos disparaven guspires que se'm clavaven al cor com dards roents. I el meu cor es va desbocar. Ja em veia víctima innocent d'unes urpes llardoses i esmolades. Endevinava una plantofada salvatge que em deixaria estabornit de cop, i després... ves a saber! Mira que és bèstia, el López Culler! No sé a quin company de classe se li havia ocorregut batejar-lo amb el sobrenom de "l'os", però el cert és que el motiu li esqueia d'allò més bé.

Xavier Blanch

40 anys d'històries, 40è aniversari de La Galera - 2003